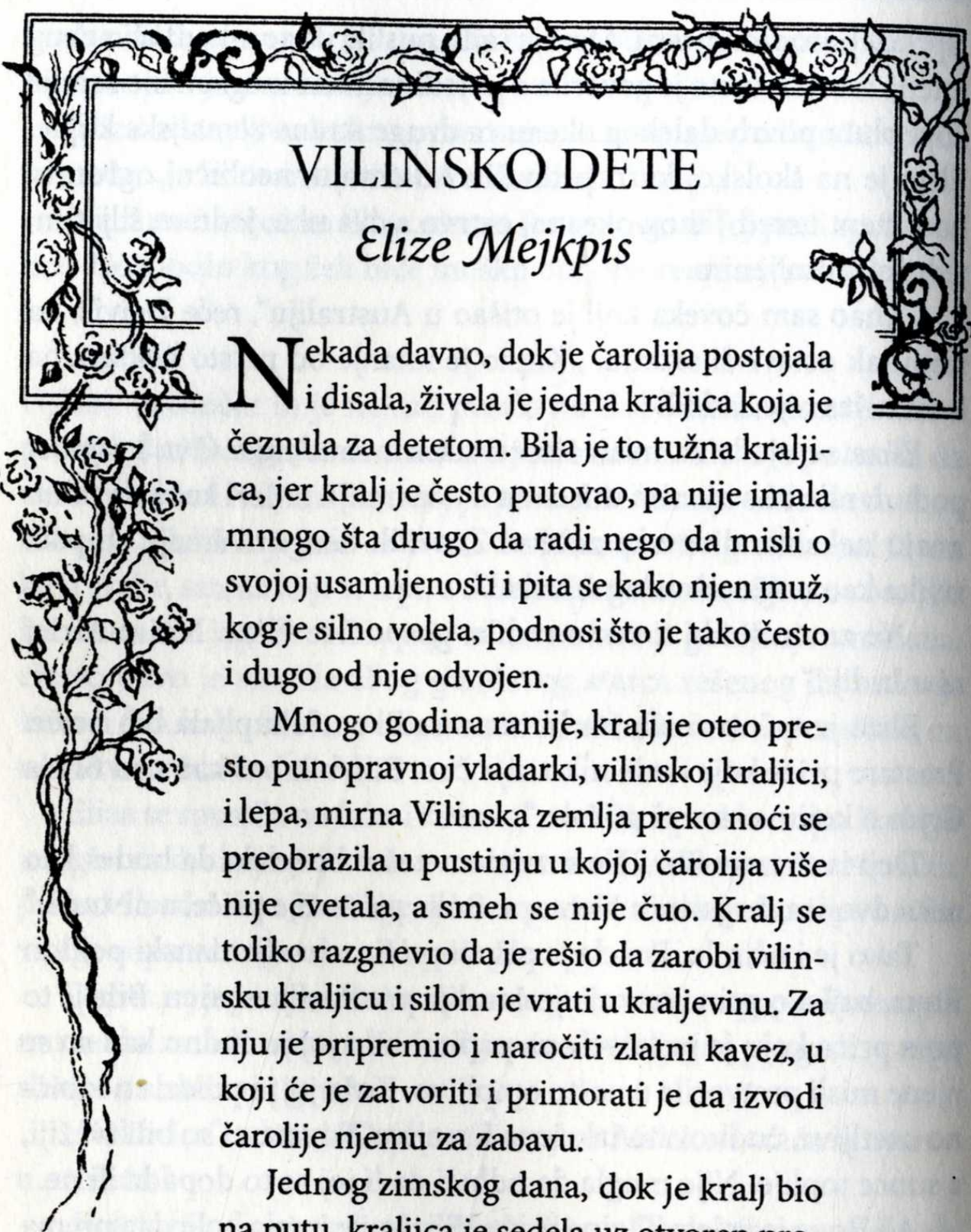

VILINSKO DETE

Elize Mejkpis

Nekada davno, dok je čarolija postojala i disala, živela je jedna kraljica koja je čeznula za detetom. Bila je to tužna kraljica, jer kralj je često putovao, pa nije imala mnogo šta drugo da radi nego da misli o svojoj usamljenosti i pita se kako njen muž, kog je silno volela, podnosi što je tako često i dugo od nje odvojen.

Mnogo godina ranije, kralj je oteo presto punopravnoj vladarki, vilinskoj kraljici, i lepa, mirna Vilinska zemlja preko noći se preobrazila u pustinju u kojoj čarolija više nije cvetala, a smeh se nije čuo. Kralj se toliko razgnevio da je rešio da zarobi vilinsku kraljicu i silom je vrati u kraljevinu. Za nju je pripremio i naročiti zlatni kavez, u koji će je zatvoriti i primorati je da izvodi čarolije njemu za zabavu.

Jednog zimskog dana, dok je kralj bio na putu, kraljica je sedela uz otvoren prozor i gledala snegom pokriveno tlo. Plakala je sedeći, jer ju je pustoš zimskih meseci podsećala na njenu sopstvenu usamljenost. Posmatrajući jalovi zimski predeo, mislila je na svoju jalovu utrobu, praznu uprkos njenoj žudnji. „O, kako čeznem za

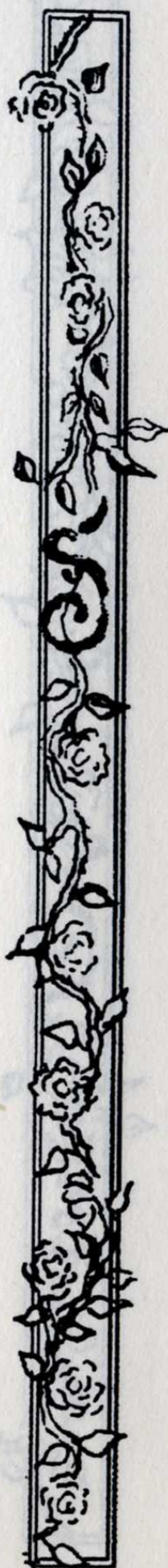
detetom!“, povikala je. „Tako bih želela prelepu kćer iskrenog srca i očiju koje suze nikad neće zamagliti. Uz nju više nikad ne bih bila usamljena.“

Zima je prošla i svet oko zamka počeo je da se budi. Ptice su se vratile u kraljevinu i priprema-
le gnezda, jeleni su se ponovo mogli videti kako pasu između šuma i polja, a pupoljci su izbijali na granama drveća širom kraljevine. Dok su mlade ševe letele u nebo, kraljici su suknje otešnjale oko pojasa, i polako je shvatila da je bremenita. Kralj se još nije bio vratio u zamak, pa je kraljica znala da je vragolasta vila, skrivena u zimskom vrtu daleko od doma, sigurno čula njene žalopojke i čarolijom joj ispunila želju.

Kraljičin stomak je rastao, zima je ponovo stigla, i na Badnje večer, dok je debeli sneg ležao po zemlji, kraljica je dobila trudove. Poradala se čitavu noć, a na poslednji otkucaj ponoći njena kći se rodila i kraljica je najzad videla lice svoje bebe. To prelepo dete, bele besprekorne kože, tamne kose i usana nalik na pupoljak, bilo je samo njeno! „Rozalinda“, rekla je kraljica. „Zvaću je Rozalinda.“

Kraljica je bila očarana i nije ispuštala princezu Rozalindu iz vida. Kraljica je od usamljenosti postala ogorčena, gorčina ju je načinila sebičnom, a zbog sebičnosti je bila sumnjičava. Svakog trenutka brinula je da neko želi da joj ukrade dete. Ona je moja, mislila je kraljica, ona je moj spas i moram je zadržati za sebe.

Najmudrije žene kraljevine bile su pozvane u zamak da ujutru na dan krštenja princeze Rozalinde donesu svoje blagoslove. Čitavog dana kraljica je posmatrala kako dete obasipaju željama da stekne

dostojanstvo, razboritost i mudrost. Najzad, kad je noć krenula da se šunja u kraljevinu, kraljica se oprostila od mudrih žena. Okrenula je leđa samo na trenutak, ali kad je ponovo pogledala svoje dete, videla je da je jedna gošća još tu. Putnica u dugačkom plaštu stajala je pored kolevke i gledala novorođenče.

„Kasno, je, mudra ženo“, reče kraljica. „Princeza je blagoslovena i moramo je pustiti da spava.“

Putnica razgrnu svoj ogrtač i kraljica zinu od čuda, jer nije videla lice mudre žene, nego zbrčkane starice bezubog osmeha.

„Dolazim s porukom od vilinske kraljice“, reče starica. „Ova devojčica je jedna od nas i stoga mora poći sa mnom.“

„Ne!“, kriknu kraljica i pojuri do kolevke. „Ona je *moja* kći, *moja* dragocena devojčica.“

„Tvoja?“, reče stara. „Ovo čudesno dete je tvoje?“ Prsnula je u smeh, u svirep kikot od kog je kraljica užasnuto ustuknula. „Bila je tvoja dok smo ti mi dozvoljavale da je zadržiš. Duboko u duši znala si da je rođena od vilinskog praha, i sada je moraš predati.“

Kraljica briznu u plač, jer je uistinu strepela od ovoga. „Ne mogu je se odreći“, rekla je. „Smiluj se, starice, i daj da je zadržim duže.“

Starica je slučajno volela da izvodi nestašluke, pa joj se na kraljičine reči osmeh polako raširio licem. „Nudim ti izbor“, rekla je. „Odreci se deteta sada i provešće dug i srećan život na kolenima vilinske kraljice.“

„Ili?“, reče kraljica.

„Ili je zadrži do jutra njenog osamnaestog rođendana, kada će njen pravi usud doći po nju i

zauvek je odvesti od tebe. Dobro razmisli, jer što je duže s tobom, više ćeš je voleti.“

„Ne moram da razmišljam“, reče kraljica. „Biram ovo drugo.“

Stara se nasmeši tako da su joj se videle crne praznine u ustima. „Onda je tvoja, ali samo do jutra njenog osamnaestog rođendana.“

U tom trenutku je malena princeza prvi put zaplakala. Kraljica se okrenu da je uzme u naručje, a kad se osvrnula, stare više nije bilo.

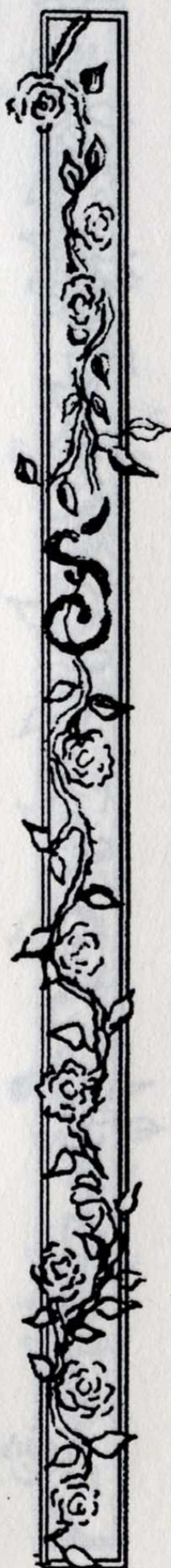
Princeza je rasla u prelepu devojčicu punu sunca i radosti. Začarala je okean svojom pesmom i svakome mamila osmeh na lice. Svakome osim kraljici, koju su strahovi suviše mučili da bi uživala u svojoj kćeri. Kad je princeza pevala, kraljica je nije čula, kad je plesala, kraljica je nije videla, kad je pružala ruke, kraljica nije ništa osećala jer je bila suviše zauzeta računajući koliko je vremena ostalo do trenutka kad će joj dete biti oduzeto.

Kako su godine prolazile, kraljica je sve više strepela od hladnog mračnog događaja koji je vrebao. Njena usta više nisu znala kako da se nasmeše, a bore na čelu naučile su da se ne ispravljaju. Onda je jedne noći usnila san u kom se pojavila starica. „Tvojoj kćeri je skoro deset godina“, rekla je stara. „Ne zaboravi da će je njen usud naći na njen osamnaesti rođendan.“

„Predomislila sam se“, rekla je kraljica. „Ne mogu da je pustim. Neću da je pustim.“

„Dala si reč“, odvratila je starica, „i moraš je održati.“

Sutradan ujutru, pošto se uverila da je princeza bezbedna pod stražom, kraljica je obukla odeću

za jahanje i poslala po svog konja. Iako je čarolija u zamku bila zabranjena, postojalo je jedno mesto gde su čini i čarobnjaštvo još mogli da se nađu. U crnoj pećini na obali začaranog mora živela je jedna vila, ni dobra ni zla. Vilinska kraljica ju je kaznila zbog lakomislene upotrebe čarolija, pa je zato ostala skrivena kad je njen narod pobegao iz zemlje. Iako je kraljica znala da je opasno tražiti pomoć od vile, nije imala druge nade.

Kraljica je jahala tri dana i tri noći, a kad je najзад stigla do pećine, vila ju je čekala. „Uđi“, rekla je, „i kaži mi šta želiš.“

Kraljica joj je ispričala o starici i njenom obećanju da će se vratiti na princezin osamnaesti rođendan, a vila ju je slušala. Kad je kraljica završila, vila reče: „Ja ne mogu da skinem staričinu kletvu, ali ipak mogu da ti pomognem.“

„Zapovedam ti da to učiniš“, reče kraljica.

„Moram te upozoriti, kraljice moja, da mi, kad čuješ šta predlažem, možda nećeš zahvaliti na pomoći.“ Vila se nagnu i prošaputa nešto kraljici u uho.

Kraljica nije oklevala, jer, svakako, sve je bolje nego da preda dete starici. „Neka bude tako.“

Vila dade kraljici napitak i pouči je da dà princezi tri kapi tri noći zaredom. „Biće sve kako sam obećala“, reče vila. „Starica te više neće mučiti, jer će princezu naći samo njen pravi usud.“

Kraljica pohita kući, spokojna prvi put od kćerinog krštenja. Sledeće tri noći sipala je tri kapi vilinog napitka u princezinu čašu s mlekom. Treće noći, dok je pila mleko, princeza se zagrcnula, a kad je pala sa stolice, pretvorila se u prelepu pticu, baš

kao što je vila i predskazala. Ptica je zalepršala po sobi, a kraljica pozva sluge da donesu zlatni kavez iz kraljevih odaja. Stavili su pticu u kavez, zatvorili zlatna vrata, a kraljica je s olakšanjem odahnula. Kralj je bio vrlo lukav i njegov kavez, kad se jednom zatvori, više se nije mogao otvoriti.

„Eto, lepotice moja“, rekla je kraljica. „Sada si bezbedna i niko mi te neće uzeti.“ Kraljica je onda okačila kavez o kuku u najvišem tornju zamka.

Kad je princeza zatvorena u kavez, sva svetlost je iščezla iz kraljevine, podanici Vilinske zemlje utonuli su u večitu zimu, a plodna zemlja više nije rađala useve. Jedino što je spasavalo narod od očajanja bila je pesma princeze ptice – tužna i lepa – koja je lebdela kroz prozore tornja i prosipala se po jalovoj zemlji.

Vreme je prolazilo, kao što mora, i mnogi prinčevi, ohrabreni pohlepom, dolazili su sa svih strana da spasu zarobljenu princezu. Pričalo se, naime, da u pustoј Vilinskoј zemlji postoji zlatni kavez toliko dragocen da su sva njihova blaga u poređenju s njim ništavna, a da je pesma ptice u kavezu toliko lepa da zlatnici padaju s neba kad zapeva. Ali svi koji su pokušali da otvore kavez pali su mrtvi čim su ga dodirnuli. Kraljica je danju i noću sedela u stolici za ljuljanje čuvajući kavez kako niko ne bi ukrao njeno blago, i smejala se gledajući mrtve prinčeve, jer strah i nepoverljivost su se najzad urotili i oterali je u ludilo.

Nekoliko godina kasnije najmlađi sin drvoseče iz jedne daleke zemlje došao je u šumu. Dok je radio, na povetarcu je do njega dolebdela pesma, toliko lepa da je zastao u pola zamaha i ostao tako

kao skamenjen, slušajući svaki ton. Ne mogavši da se uzdrži, spustio je sekiru i krenuo da nađe pticu koja peva tako tužno i veličanstveno. Dok se probijao kroz zaraslu šumu, ptice i životinje dolazile su da mu pomognu, a drvosečin sin je pazio da svakoj zahvali, jer bio je dobre duše i umeo je da razgovara sa stvorenjima prirode. Preskakao je trnjake, trčao preko polja, uspinjao se na planine, spavao u šupljinama drveća, jeo je samo voće i orahe, sve dok najzad nije stigao do zidina zamka.

„Kako si dospeo u ovu opustelu zemlju?“, upitao ga je stražar.

„Pratio sam pesmu vaše divne ptice.“

„Okreni se ako ti je život mio“, reče stražar. „Sve je u ovoj kraljevini ukleto, a ko god dotakne kavez, izgubljen je.“

„Nemam šta da izgubim“, reče drvosečin sin. „I moram svojim očima da vidim izvor ove predivne pesme.“

Upravo u tom trenutku princeza je napunila osamnaest godina i zapevala je najlepšu i najtužniju pesmu oplakujući gubitak svoje mladosti i slobode.

Stražar se pomerio, a mladić je ušao u zamac i popeo se stepeništem do najvišeg tornja.

Kad je drvosečin sin video zarobljenu pticu, srce mu se stegnulo, jer nije voleo da vidi u ropstvu ni pticu ni životinju. Pogledao je iza kaveza i nije video nikoga. Posegao je za vratima kaveza, a kad ih je dodirnuo, otvorila su se i ptica je izletela.

U tom trenutku ptica se preobrazila u prelepu devojkdu duge lepršave kose ukrašene krunom od svetlucavih školjki. Ptice su doletele s obližnjih stabala; u kljunovima su nosile sićušne komadiće

kremena kojima su je obasule dok od glave do pete nije bila odevena u srebro. U kraljevinu su se vratile životinje, a usevi i cveće odmah su iznikli iz suve zemlje.

Sutradan, dok je sunce blistalo iznad okeana, čula se grmljavina i šest začaranih konja dovuklo je zlatne kočije pred kapiju zamka. Iz kočija je izašla vilinska kraljica i svi podanici su joj se poklonili. Za njom je išla vila iz obalske pećine koja se pokazala uistinu dobrom jer je poslušala nalog svoje istinske vladarke i postarala se da princeza Rozalinda bude spremna kada njen usud dođe po nju.

Pod budnim okom vilinske kraljice princeza Rozalinda i drvosečin sin su se venčali, a radost mladog para bila je tolika da se čarolija vratila u kraljevinu i svi u Vilinskoj zemlji od tada su bili slobodni i srećni.

Osim, naravno, kraljice, koje nije bilo nigde. Na njenom mestu našli su veliku ružnu pticu tako groznog glasa da se krv ledila u žilama svakome ko čuje njen huk. Oterali su je iz kraljevine u daleku šumu, gde ju je ubio i pojeo kralj, kog je u očajanje i ludilo oterao njegov zli i bezuspešni lov na vilinsku kraljicu.

